

AB:n löytökirja

A photograph of a pink teddy bear wearing a white diaper, sitting on a floral patterned surface. To the left is a pink bag, and to the right is a yellow Fisher-Price toy with a blue wheel and red buttons. A pacifier lies in the foreground. The text "Vauvan koulutus" is overlaid in white script.

Vauvan koulutus

TERRY MASTERS

Vauvan koulutus

kirjoittanut
Terry Masters

Otsikko: Vauvan koulutus

Tekijä: Terry Masters

Toimittaja: Michael Bent

Julkaisija: AB Discovery © 2021

www.abdiscovery.com.au

Vauvan koulutus

Alex kamppaili avuttomana siteissään. Vaippaan ja mekkoon jumissa, suu täynnä ylisuurta tuttia ja kirkkaanpunainen nauha ympärillään, hän ei voinut tehdä muuta kuin odottaa. Hän oletti sen olevan todellisuudessa. Hän oli joululahja jollekulle. Ainoa kysymys oli kenelle. Se oli kysymys, joka oli vaivannut häntä siitä päivästä lähtien, kun hän saapui oppilaitokseen. Kuten kaikki muutkin, hän tiesi, että joku maksoi hänestä. Kuten useimmilla, hänellä ei ollut aavistustakaan, keitä he olivat, milloin hän näkisi heidät tai mihin he aikoivat käyttää häntä.

Instituuttiin päätymiseen oli useita syitä. Vain harvat olivat vapaaehtoisia – ihmisiä, jotka valitsivat alistuvan elämäntavan, usein kiukuttelun vuoksi tai pelkästä laiskuudesta, luopuen vapaudesta saadakseen taatun ruoan ja asunnon sen sijaan, että työskentelisivät koko elämänsä ja riskeeraisivat kodittomuuden. Alexin mielestä tämä oli huono ammatti ja huonompi tekosyy uralle. Toiset tuntuivat ajattelevan, että heille lopulta taattaisiin paikka siellä joka tapauksessa, ja siksi he ilmoittautuivat vapaaehtoisiksi.

Etuna oli se, että he saattoivat ainakin valita alistumisensa tavan ja hallita sitä, kuka heidän lopulta olisi isäntänsä. Jos Alex olisi tiennyt sen olevan hänelle välttämätöntä, hän olisi valinnut sen tien. Hän liikautti epämukavasti siteissään, hänen käsivartensa jäykistyivät ja vaippa alkoi hiertää hänen läimäytettyä takapuoltaan. Hän olisi ehdottomasti tehnyt niin. Alex itse oli yksi niistä monista, jotka oli valittu vastoin tahtoaan. Joillakin heistä oli ilmeiset syyt lähteä. He olivat tehneet selkeitä rikoksia, joutuneet oikeuden eteen ja neuvotelleet syyllisyytensä pois vankilasta tai tuomittu suoraan. He erottuivat joukosta aluksi instituutin ensimmäisinä päivinä yrittäen näyttää kovilta, tatuoinneilla käsivarsissaan ja tuijotuksilla kasvoillaan, kunnes he tajusivat, että tämä teki heistä vain entistä naurettavampia.

Alex kuului viimeiseen kategoriaan – niihin, jotka eivät tienneet yhtään, miksi hänet oli tuotu sinne. Hän oli yksinkertaisesti

mennyt nukkumaan eräänä iltana juotuaan baarissa, menettänyt tajuntansa ja herännyt Instituutissa jo lukittuna ja pukeutuneena, alistuvuuden ja isäntänsä muoto jo valittuna hänelle.

Monilla oli samanlaisia tarinoita, tai heidät raahattiin pois julkisilta paikoilta potkien ja huutaen, tai he nousivat takseihin, jotka menivät täysin väärään suuntaan. Lista oli pitkä. Heille annettiin yleensä selitys. Epämääräisiä väitteitä vähäisistä rikoksista, huonosta käytöksestä, tulevien rikosten tai epäonnistumisten todennäköisyydestä, internetin hakuhistorioista tai jonkin virallisen kokeen läpäisemättä jättämisestä. Niin sanottuja "selityksiä" oli paljon .

Alex oli saanut näitä kaikkia, samoilla syytöksillä ilkikurisuudesta ja kypsymättömyydestä kuin useimmat vaippoihin päätyneet. Ne saattoivat pitää paikkansa, hän tiesi, mutta hän taipui uskomaan huhuun, että Instituutin tarvitsi vain myydä tietyn määrän alisteisia toimiakseen ja teki kaiken tarvittavan jatkaakseen toimintaansa. Hallitus ummisti silmänsä ja yleisö pysyi hiljaa, jottei heitä valittaisi. He joka tapauksessa suorittivat tarvittavaa palvelusta. Alexin oli vaikea väitellä. He näyttivät tietävän hänestä kaiken, ja hänen "salaisten" tarinoidensa löytö samanlaisista kinkuista tuotiin esiin kerta toisensa jälkeen perusteluna. Hän ei tiennyt, tiesivätkö he niistä joutuessaan hänen kimppuunsa vai saivatko he ne selville sattumalta etsinnän jälkeen.

Alex voihki mielessään ajatellessaan asiaa. Hän rimpuili hieman kuullen nenäliinan ja vaippansa kahinan, sitten hän pysähtyi. Hän vilkaisi vierellään olevaa melaa. Pilallisen söpön näköinen, mutta terävä ja kivulias, hän oli saanut siitä maistaa aiemmin ja uhattu lisää, jos hän herättäisi jonkun. Hän oli joululahja, ja kuten mikä tahansa muukin lahja, jonka oletettiin olevan joulupukilta, häntä ei nähtäisi ennen aamua. Heidän herättämisensä pilaisi yllätyksen, ja hänet oli opetettu tottelemaan.

Jo tuo harjoitus oli ollut painajainen. Kun hän heräsi sinä

päivänä kauan sitten, hän ei tiennyt, mitä tapahtui. Hän oli herännyt aluksi hitaasti lievään päänsärkyyn, sitten hän oli säikähtänyt tajutessaan olevansa oudossa huoneessa, jota ympäröivät kalterit.

"Ei", hän oli ajatellut, "ei se voi olla..."

Todellisuudessa se oli ilmiselvää. Hän oli jo pitkään tiennyt harjoitusohjelmasta ja että vaippa-alusvaatteet olivat yksi vaihtoehtoista, mutta kuten useimmat, hän ei ollut koskaan uskonut, että niin tapahtuisi hänelle. Kun niin tapahtui, hän teki kaikkensa estääkseen sen itseltään. Hän vilkaisi nopeasti itseään ja näki olevansa pukeutunut kirkkaanpunaisiin jalkakengisiin ja kookkaan esineen, jonka hän myöhemmin tajusi vaipaksi. Hän yritti huutaa, mutta huomasi suunsa olevan täynnä jotakin, jonka hän myöhemmin tajusi tutiksi. Hän yritti ottaa sen pois, mutta huomasi, että hänen kätensä olivat kääritty paksuihin, kynsittömäihin lapasiin, jotka tekivät niistä käyttökelvottomia. Hän katseli ympärilleen ja vahvasti epäilyksensä. Kalterit, joita hän oli aiemmin luullut häkiksi, olivatkin itse asiassa osa pinnasänkyä, ja huone oli jättimäinen, söpösti sisustettu lastenhuone, jossa oli hoitopöytä, syöttötuoli ja lelut, jotka kaikki olivat selvästi tarkoitettu hänelle. Hänen vatsaansa oli alkanut muodostua kuoppa.

Nainen, joka ei ollut paljon Alexia vanhempi, tuli sisään säteilevänä. Alex muisti yhä naisen ensimmäiset sanat. "Hei, mitä pikku vauvalleni kuuluu?" Nainen puhui suloisella, tutulla äänellä, aivan kuin Alex olisi todella ollut vauva tyttö, eikä hänen läsnäolossaan ollut mitään outoa.

Loppupäivä oli jatkunut samanlaisena. Hänelle ei annettu mitään selitystä eikä mahdollisuutta pyytää sellaista. Häntä kuljetettiin avuttomana nöyryytyksestä nöyryytykseen, kykenemättä nousemaan sylistä, valjaista ja rattaista, joissa hän oli, eikä hän pystynyt puhumaan tutti suussaan, vaan jätti sen vain syöttämisen ajaksi. Sinä päivänä häntä ei edes kohdeltu alastomana, vaan yksinkertaisesti vauvana. Piiskaukset tai muut rangaistukset

eivät olleet vielä tarpeen. Hän oli liian hillitty ja hämmentynyt taistellakseen, hän oli vain läsnä oppiakseen paikkansa. Häntä ruokittiin, hänelle puhuttiin vauvankielistä hölynpölyä tai yksinkertaisesti jätettiin huomiotta ja häntä muutettiin. Se oli muisto, joka oli jäänyt häneen, ei kiusoittelun tai rangaistuksen takia, vaan niiden puutteen vuoksi.

"Haistatko jotain?" joku oli kysynyt rauhallisesti.

"Luulen, että vauvalla on paha peppu", toinen vastasi ilman yllätyksen merkkiä.

"Tarkista hänet?"

Alex oli kumarassa, body auki.

"Jep", ja sitten kimeällä, vauvoista puhuttaessa käytettävällä vitsailevalla äänellä, "onko vauva tehnyt haisun? Pitääkö hänen vaihtaa peppunsa? KYLLÄ ON! KYLLÄ ON!"

Pilkkaamisen ja kiusoittelun puute oli saanut asian näyttämään entistä pahemmalta, aivan kuin se olisi ollut luonnollista ja odotettavissa olevaa. Totuus oli, kuten hän tulisi oppimaan, että niin pian kävisikin. Alexin maatessa lattialla pääkäytävällä ja vaihtaessa vaatteitaan hänen edessään oleva pari jatkoi puhumistaan aivan kuin mitään ei olisi ollut vialla. Hän oli jopa alkanut miettiä, oliko hän todella *vauva* ja olivatko hänen elämänsä viimeiset vuosikymmenet jonkinlaista outoa unta. Se tuntui paremmalta vaihtoehdolta kuin olla oikeassa elämässä alistuva.

Varsinainen harjoittelu alkoi vasta seuraavana päivänä.

Alex liikehti taas ja yritti vetää käsivarsiaan edes vähän löysälle. Asento oli kaikkea muuta kuin mukava, ja hänen selkensä alkoi olla kipeä. Hän mietti, mitä se kertoi hänen uusista isännistään, että hänet löydettiin tällä tavalla. Tiesivätkö he, kuinka epämukavaa se oli? Halusivatko he hänen olevan kipeä? Vastaus,

olipa se sitten kyllä tai ei, saattoi merkitä paljon. Tietenkin se, että hänet valittiin nynnyksi, kertoi jo paljon jo muutenkin.

Koulutuslaitoksessa oli jonkinlainen äänetön hierarkia. Se vaihteli paljon henkilöstä toiseen, mutta oli joitakin yleisiä sääntöjä, jotka voitiin sanoa riippuvan työhön liittyvästä ankaruudesta tai nolosta olost. Ylimpänä olivat epämääräiset alistuvat. Heidän oli tarkoitus palvella ilman todellista nöyryytystä, ja niin kauan kuin he käyttäytyivät hyvin, heitä kohdeltiin hyvin. Sen jälkeen tulivat "eläimet", joko työhevosek, joiden tarkoituksena oli vetää isäntiään ympäriinsä, tai kissanpennut ja koiranpennut, ja niitä kohdeltiin hyvin, vaikkakin ylimielisesti. Sitten tulivat rangaistusalusket, jotka olivat siellä saamassa selkäsaunoja, joutumassa alennetuiksi ja sidetuiksi isäntiensä iloksi. Heidän kaikkien alla olivat vauvat.

Jotkut saattoivat elää ihan hyvää elämää ja tulla kohdelluiksi hyvin, mutta huomasivat elävänsä lähinnä vain halailua ja hemmottelua varten, mutta usein näin ei ollut. Oli vaikea tuntea minkäänlaista ylpeyttä, kun kaikki muut perääntyivät vaippojesi hajun tieltä. Alex oli näistä kaikista alhaisin. Ei vain vauva, vaan *nynnyvauva* ja vieläpä rangaistusalus. Hän oli tutustunut siellä ollessaan hyvin köyteen ja meloihin, ja vaipat ja mekot lisäsivät nöyryytyksen tunteeseen aivan uuden tason.

Alex mietti hieman. Kuten useimmat olivat arvanneet, jos hänen isäntänsä halusivat sitä, se ei enteile hänelle hyvää. Kuka tahansa maksoi, halusi hänen alennettavan häntä mahdollisimman paljon. Useimmat päätyivät elämään käytännössä koulutuksensa mukaisesti. Jotkut olivat kuitenkin onnekkaita. Heitä rangaistiin ja koulutettiin alhaiselle tasolle, minkä jälkeen heidät tuotiin isäntiensä luo ikään kuin pelastettuina. He saivat osakseen rakkautta ja hellyyttä ja muodostivat oudon siteen tiedon pohjalta siitä, mistä heitä pidettiin erossa. Toiset saivat täysin päinvastoin.

Jopa kategorioiden sisällä koulutuksen ankaruus, tiukkuus ja pituus vaihtelivat. Jotkut mestarit halusivat alisteisia, joissa oli

jäljellä taistelutahtoa, jota he voisivat ajan myötä läimäyttää. Toiset vaihtoivat alisteistensa teemaa saapuessaan, jolloin hämmentynyt, alistuvainen joutui hämmentyneeksi ja hänen oli käytävä koulutus läpi uudelleen. Ironista kyllä, niitä, joita Alex sääli eniten, tuskin edes rangaistu koulutuksessa. Heidän mestarinsa halusivat päinvastaisen ajatuksen kuin muut saivat.

Heitä ylistettiin, heille annettiin vapauksia ja palkintoja ylpeyden rakentamiseksi, jota isännät voisivat pitää hauskaa murtaakseen. Heille annettiin usein jopa valtaa muihin alistuviin, joiden käskettiin pysyä hiljaa tuon raukan hölmön kohtalosta. Joskus he palasivat isäntiensä kanssa myöhemmin, kyyneleet valuen kasvoillaan, ylpeys murskaantuneina, harhaluulot poissa, kun ne, joita he olivat halveksineet, nauroivat heille. Alexia itseään olivat läimäyttäneet muutamat hämmentyneet alistuneet, vain nähdäkseen heidän myöhemmin ryömivän vaipoissa, nyt isompina itkevinä vauvoina kuin kukaan muu, ylpeytensä pahentaessa tilannetta entisestään. Jostain syystä he eivät koskaan tuntuneet oppivan, ennen kuin oli liian myöhäistä.

Alex voihki siteitä ja jäykkiä lihaksiaan. Hän alkoi tuntea olonsa taas nälkäiseksi. Kuinka kauan hän oli ollut siellä? Hän olisi luullut, että se oli vain yksi yö, mutta ikkunoita ei ollut, ja se tuntui paljon pidemmältä ajalta. Hän rukoili, että hänen isäntänsä olisivat olleet ystävällisimpiä, toivoen hänen näkevänsä heidät jonkinlaisina pelastajina, mutta hän kaipasi päästä irti köysistä, olivatpa he sitä tai eivät. Oli todennäköisempää, että hänen oli tarkoitus olla se vauva, joksi hänet oli puettu. Tämä saattoi silti tarkoittaa eri asioita, sillä huhut vauvan ulkomaailmasta kantautuivat aina takaisin. Joitakin kohdeltiin vain sellaisina, vauvoina, joista heidän "vanhempiensa" oli huolehdittava, ei mitään muuta.

Jotkut elivät nöyryytystä varten, viettivät pitkiä öitä sotkuisiin vaippoihin sidottuina ja saivat julkisesti selkäsaunan. Jotkut olivat siellä työskennelläkseen ja miellyttääkseen isäntiään,

heidän vaatteensa lisäsivät pilkkaavaa komediaa muuten aikuisille tarkoitettuihin tehtäviin. Jotkut elivät nautinnon vuoksi saaden leluja ja muita etuja, toisilta se evättiin tarkoituksella, heidät tuotiin lähelle sitä ja sitten heidät palautettiin valittamaan ja voihkimaan vaippojensa sisällä. Jotkut elivät kouluttaakseen ihmisiä hoitamaan oikeita vauvoja, heitä käytettiin vaipanvaihtonäytöksissä, jotkut olivat pienten urheilujoukkueiden ja -järjestöjen maskotteja tai julkisia vetonauloja ravintoloihin ja pelihuoneisiin. Toisia annettiin jopa nuoremmille ihmisille, kohdeltiin leikkikaluina, lasten huviksi tarkoitettuina asuvina nukkeina. Useimmat eivät tienneet, mitä se tulisi olemaan, ennen kuin he pääsivät perille. Hän puistatti ajatuksesta ja rukoili, että se olisi yksi paremmista.

Hän yritti ajatella jonkun sellaisen julmuutta, joka altistaisi hänet sille. Voisiko hän todella syyttää heitä? Hän oli kuitenkin kirjoittanut kaikki nuo tarinat, mutta ne olivat fiktiota, eivät todellisuutta. Oliko niissä mitään eroa? Silti siinä hän oli, aikuinen, vaipallinen ja siskaantunut...

Koulutus vaihteli henkilöstä toiseen, mutta vauvoille oli joitakin yleisiä teemoja. Elämä lastenhuoneessa, vaippojen käyttö ja lelujen antaminen olivat kaikki arkipäivää. Useimpia ruokittiin, ja useimmille opetettiin vaippojen käyttöä. Jotkut tehtiin tarkoituksella pidätyskyvyttömiksi antamalla heille pillereitä ja hypnoosia, jotta heistä tulisi vaippariippuvaisia. Alex vältti tätä, vaikka sitä ei koskaan huomannut katsomalla häntä. Sotkuinen vaippa vyötäröllään oli yleinen teema hänen elämässään. Kuten kaikki vauvat, hän nukkui pinnasängyssä ja hänestä pidettiin huolta kuin vauvasta hänen "kodissaan". Tämä koti oli hänen asuntonsa hänen ollessaan instituutissa. Kuten tavallista, hän oli ainoa vauva siellä. Muut teemat edustettiin samalla tavalla.

Siellä oli lemmikkejä, työeläimiä, orjia, nynnyjä ja muita alistuvia, mutta harvoin enempää kuin yksi tai kaksi kutakin kerrallaan. Oli myös ryhmiä alistumattomia, jotka kulkivat sisään ja

ulos asuen siellä kuin hostellissa, ja vielä enemmän, jotka tulivat ohi ja maksoivat tuijottaakseen ja nauraakseen. He yleensä maksoivat pitääkseen huolta omista sadistisista kiukuistaan tai vahingonilostaan, ja se, että he uskoivat ihmisten ansainneen rangaistuksensa, teki heidän nauramisestaan ja kiusoittelustaan entistäkin ilkeämpiä.

Tähän oli vakava, vaikkakin hienovarainen syy. Jos alistuva tuntui harvinaiselta ja he joutuivat jatkuvasti kohtaamaan uuden ihmisryhmän, se piti heidän tilanteensa avuttomuuden ja hämmennyksen tuoreena. Kuten Alexille oli selitetty, syy siihen, miksi nynny-mies nolostui mekossa olemisesta, oli se, etteivät miehet käytä mekkoja. Jos Alex olisi viettänyt elämänsä muiden nynny-vauvojen ympäröimänä, se ei lopulta tuntuisi ollenkaan oudolta.

”Kodeista” alistuva vietiin päivittäin koulutukseen, tällä kertaa samalla tavalla pukeutuneiden veljien kanssa. Nynny-vauvan roolissa Alex liittyi pitkään ja usein pahalle haisevaan vaippoihin pukeutuneiden aikuisten jonoon ja tunsu itsensä täysin naurettavaksi, kun heitä kuljetettiin kohti luokkaa, kaikki lasten lailla köyttä kädessä pitäen.

Siellä heidät koulutettiin ryhmänä, ja heidän yksilöllisten opettajiensa toiveiden mukaan oli tarjolla muunnelmia. Heille annettiin esikoulumaisia kursseja perusasioista, jotta heidän ajattelutapansa saataisiin vauvan tasolle. Joskus heille annettiin tarkoituksella väärää tietoa, pakottamalla heidät oppimaan matematiikkaa väärin tai ulkoa keksittyjä aakkosia. Sitten heitä testattiin niiden avulla, ja heidän paikkansa lyötiin naulan kantaan, kun he reputtivat näennäisesti lapsille tehdyissä kokeissa. Siitä eteenpäin oli enemmän fetisseihin liittyvää koulutusta. Heidä opetettiin alistumaan pitkän listan nöyryyttävien ja tuskallisten rangaistusten avulla, selkäsaunasta ja sitomisesta lapsellisempiin, kuten aikalisäyksiin ja suussaippuointiin.

Ne opetettiin käyttäytymään isäntänsä toiveiden mukaisesti, pakotettiin ryömimään ympäriinsä, leikkimään lasten leluilla ja sotkemaan heidän vaippojaan. Ne jopa opetettiin aika ajoin käyttäytymään, harjoittelemaan kiukkukohtausten antamista tai leikkimään kakaroita. Jotkut tehtiin hitaasti pidätyskyvyttömiksi, toisille annettiin pottaopetusta, joka tehtiin tarkoituksella mahdottomaksi, ja sitten heille kerrottiin, että heillä on vaipat, koska he eivät siinä onnistuneet, ja toiset yksinkertaisesti jätettiin huomiotta, kunnes he sotkivat itsensä, ja joskus niitä pidettiin vaipoissa, kunnes he tottuivat tunteeseen. Mitä tahansa isäntä halusi, hän sai, ja kouluttajat panostivat uraansa sen toteutumiseen.

Alexille ei annettu mahdollisuutta. Hän ei yrittänyt päästä eroon harjoituksesta tai teeskennellä harjoittelevansa. Tämä, hän päätteli, tarkoitti, että kuka tahansa hän aamulla tapaisikin, halusi jonkun, joka pystyisi hallitsemaan toimintojaan, mutta olisi silti tottunut vaippoihin. Tarkoittiko se, että he aikoivat tehdä jonkinlaisen leikkimielisen pottaharjoittelurutiinin? Oliko sen tarkoitus onnistua, että hän vihdoinkin pääsisi eroon lapsellisista alusvaatteista, vai ei? Menisivätkö he päinvastoin, alistaen hänet hypnoosiin ja omituisille dieeteille? Hän epäili sitä, sillä jos he olisivat halunneet, he olisivat voineet tehdä sen jo. Oli mahdollista, että he pitäisivät hänet vaipoissa, mutta antaisivat hänen käyttää vessaa tai esiintyisivät pelastajina kärsimästään rappiosta. Se oli mahdollista, ja hän toivoi sitä, mutta hän oli oppinut olemaan toivomatta liikaa. Jokin kertoi hänelle, ettei asia ollut niin. Todennäköisintä oli, että he pitäisivät hänet jossain aiemman lain variaatiossa – hillitsemistilassa, mutta ilman keinoa päätellä sitä hänen vaatteistaan (tai tuoksustaan), jolloin he saisivat määräysvallan siihen, milloin se tapahtuu ja rangaistaanko häntä vai ei ...

Hän puistatti. Mikä muu voisi kertoa hänelle, mitä odottaa?

Toinen osa harjoittelua oli fyysinen harjoittelu.

Ennen saapumistaan Alex oli harjoitellut ja kilpaillut vapaaottelussa, minkä ansiosta hän oli kohtuullisessa kunnossa. Olisi kuitenkin hölmöä ajatella, että näin olisi jatkunut. Kaksi asiaa muutti harjoitusta hänen odottamastaan. Ensimmäinen oli se, mitä pidettiin "kunnossa". Kuten kaikki muutkin osa-alueet, tämäkin vaihteli henkilöstä toiseen. Painopiste oli mestareiden haluamassa ulkonäössä, ei terveydessä ja varsinkaan toimintakyvyssä. Jos mitään, niin voimaa ei kannustettu. Tämän saavuttamiseksi he käyttivät erityistä harjoittelua, ruokavaliota ja erilaisia ihonhoitotuotteita.

Joillekin, kuten "kuormajuhtille", kuten hän heitä kutsui, tämä saattoi silti tarkoittaa sitä, että heidän piti olla kookkaita ja tarpeeksi vahvoja tekemään mitä tahansa isäntänsä haluamaa työtä. Nynnyille tämä tarkoitti yleensä päinvastaista, hoikkaa, naisellista ruumiinrakennetta. Alexille se oli yhdistelmä tätä sekä nuorekasta ulkonäköä pitkine hiuksineen ja pehmeäneenä ihoineen. Liikunnan tärkein puoli olivat kuitenkin siihen liittyvät tunteet. Oli tärkeää, että liikunnasta huolimatta yksikään nynny ei koskaan tuntisi oloaan voimakkaaksi. Kuntoilun parantamisella oli yleensä sivuvaikutuksena itseluottamuksen ja ylpeyden lisääntyminen. Isännille tämä saattoi olla tuhoisaa. Siksi jokainen harjoitus tehtiin muistuttamaan alistuneita heidän paikastaan. Liikunta ei missään nimessä tarkoittanut, että heidän olisi sallittua päästää irti mitä tahansa asua, jota heidän osavaltionsa vaati, ja se tarkoitti yleensä hassuja yhdistelmiä treenivaatteista ja fetissiasuista. He olivat jatkuvasti lenkkareiden ympäröimiä, joista jokainen kantoi nappuloita "kannustaakseen" heitä ja puhui ylimielisesti. Nostitpa kuinka paljon painoa tahansa, oli vaikea tuntea ylpeyttä, kun palkintoa kutsuttiin "hyväksi vauvaksi" ja rangaistuksena lopettamisesta sai julkisen selkäsaunan.

Itse harjoitukset tehtiin saman periaatteen mukaisesti, jotta sukellusvene näyttäisi siltä kuin sen "teema" olikaan. Kuten heidän "kotinsa", koko tämäkin oli avoinna yleisölle, ja siitä syntynyt

naurettava näyttely oli yksi suosituimmista näyttelyistä rangaistushuoneen jälkeen. Alex pelkäsi näitä aikoja. Hänet tuotiin sisään ryömimässä. Liikunta ei vapauttanut häntä vaipoista, ja ne oli yleensä tehty erityisen paksuiksi, joten kaikki liikunta tapahtui kömpelössä vaappumisessa. Hän tapasi muut "vauvat" ja aloitti juoksulenkillä. Kuten valmentajat selittivät, heidän piti korvata kaikki ryömimiseen tai rattaissa työntämiseen käytetty aika. Hänet kiinnitettiin hihnalla vauvanvaljaisiin ja valmentaja talutti häntä kärryissä, ja hänen oli joko jatkettava matkaa tai hänet vedettiin yli, valmiina kärsimään valmentajien hänelle antaman rangaistuksen. Sitten hänet tuotiin takaisin kuntosalille. Täällä se vaihteli enemmän. "Pakkauseläimet" kantoivat painokärryjä jonkun taluttaessa niitä ohjaksilla, "koirat" leikkivät noutoa ja nynnyillä oli baletin ja tankotanssin yhdistelmä.

Alex laitettiin toisinaan balettitunneille, jossa hän kompuroi ja potki kömpelösti paksujen pehmusteiden kanssa, mutta yleensä hän oli vauvojen kanssa. He alkoivat makaamaan maassa ja kiemurtelemaan kömpelösti tavoilla, jotka jumppasivat keskivartaloa, mutta muille he näyttivät vain lapselliselta kiemurtelulta. Oli järkyttävää, miten naurettavilta polkupyörän vatsarutistukset ja vatsalihasten nousut näyttivät väärässä asussa ja väärissä olosuhteissa. Sitten heille annettiin "leluja". Katsojien nauruksi hän läimäytti tai potki yllään roikkuvia värikkäitä esineitä, ravisteli helistimiä ja leikki palikoilla. He eivät tienneet, että jokainen lelu oli painotettu. Tämä sai kaiken, mitä hän teki, tuntumaan naurettavan kömpelöltä ja heikolta, kun jokainen liike rasitti häntä.

Koko sessio päättyi yleensä peliin, jälleen maksavan yleisön huviksi. Suosikkipeli oli nimeltään "taputtele". Vauvat kerättiin käsien ja jalkojen varassa matoille. Sitten he ryömivät ympäriinsä, ja tarkoituksena oli, että kuka tahansa "se" oli, taputtelisi muita vaippaan. Tässä vaiheessa ruokavalion, liikunnan ja joskus valmentajien harkittujen toimien yhdistelmä johti runsaaseen

täyteen vaippoja, mikä teki kokemuksesta entistä pahemman vauvoille ja paremman katsojille. Taputtelijat usein irvistivät lähestyessään kohteensa selkää, joka itse irvisti pehmustuksen jälkeen. Molemmat saivat naurua. Säännöt saattoivat muuttua aika ajoin, mutta yleensä ne olivat samat. Joskus taputtelijoita oli vain yksi tai kaksi, joskus kaksi joukkuetta, joista jokainen yritti taputella muita.

Joka tapauksessa voittajat ja häviäjät määritettiin, ja häviäjiä rangaistiin, kun taas voittajille annettiin "palkintoja", kuten yleisön antama pulloruokinta tai leluilla leikkiminen. Alex vihasi tätä kaikkea. Oli pitkä matka pudota potkunyrkkeilyn harjoittelusta ja kirjoista puhumisesta helistimien kanssa leikkimiseen ja vaipanvaihtojen anelemiseen.

Yleisöllä oli toinen, erittäin tärkeä rooli. He saivat korvausta vastaan "vuokrata" alisteisia. He saattoivat ottaa heidät pois instituutista, yleensä päiväksi, ja tehdä käytännössä mitä halusivat, kunhan palauttivat heidät samassa kunnossa. Alex joutui tämän kohteeksi useammin kuin muutaman kerran. Häntä työnnettiin yleensä rattaissa ympäri kaupunkia, hän pelasi erilaisia pelejä tai antoi heidän leikkiä kanssaan, ja yleensä häntä esiteltiin. Useimmat ihmiset, jotka tekivät niin, halusivat tulla nähdyiksi tekemässä sitä ja kutsuivat ystäviä tai jopa järjestivät juhlia, joissa hän oli lähinnä viihteen lähde. He kaikki tungeksivat hänen ympärillään, kujertelivat ja yrittivät saada hänet punastumaan. Tällä oli valmentajille muutamia tarkoituksia rahan ansaitsemisen lisäksi. Se antoi alistuneille julkisuutta ja kertoi heille, että yhä useammat ihmiset olivat nähneet heidät. Se opetti heille, että he olivat alistuvia kenelle tahansa, ei vain valmentajilleen, ja heidän tulisi totella kaikkia, jotka asetettiin heidän yläpuolelleen.

Se tarkoitti myös sitä, että kaikki lähellä olevat tunnistaisivat heidät sellaisiksi, mikä tekisi pakenemisesta lähes mahdotonta. Kaiken kaikkiaan se lisäsi heidän nöyryytystä ja avuttomuuden

tunnetta ja sai heidät haluamaan takaisin Instituuttiin, paikkaan, jota he muuten vihasivat. Heidän naurunsa kaivoi yhä hänen arvokkuuttaan. Hän vihasi heitä kaikkia heidän naurunsa vuoksi. Hän ei ansainnut sitä, hän oli sanonut itselleen. Mutta hän oli rikollinen ja saisi sen. Voisiko hän syyttää heitä jostakin, mitä hän itse tekisi samassa paikassa? Olisiko hän tehnyt?

Alex vilkaisi ympärilleen huoneessa etsien kelloa. Oli hyvin pimeää, eikä hänellä ollut aavistustakaan, mitä kello oli. Hän oli uupunut. Asento teki nukkumisesta vaikeaa. Häntä oli ruokittu juuri ennen synnytystä, ja hän toivoi, että kaikki, mitä hänelle oli annettu, oli normaalia. Oliko tämä osa suunnitelmaa? Oliko hänet tarkoitettu löydettäväksi uupuneena, suuntavaistonsa menettäneenä, tietämättä, mitä kello oli tai milloin valo viimein syttyisi?

Hänen viimeiset päivänsä olivat pahimmat. Hän oli aavistanut, että jotain oli tulossa, luultavasti toimitettaisiin omistajilleen, mutta sitä ei koskaan sanottu. Sen sijaan häntä valvottiin myöhään ja hänen annettiin tuskin nukkua, mikä teki hänestä uupuneen. Häntä läimäytettiin ja rangaistiin jatkuvasti, mikä sai hänet kyyneliin yhä uudelleen ja uudelleen. Häneltä evättiin vaipanvaihto tuntikausia kerrallaan, minkä seurauksena hänelle tuli kamala ihottuma. Sitten, kun sen aika vihdoinkin koitti,...

Hänen silmänsä sidottiin ja kannettiin kärryillä. Lopulta hänelle vaihdettiin vaatteet, mutta vain läimäyttääkseen hänet uudelleen, laittaakseen uudet vaipat ja sidotakseen hänet. Hänet puetaan ja hänelle syötetään illallinen puuroa ja vettä pullosta, sitten hänet sidotaan ja suukaulustetaan. Silmät poistettiin, ja hänen piti katsoa itseään peilistä.

Hän irvisti ja tursuutti huuliaan. Se oli sääliittävä näky, jopa hänelle itselleen. Ensimmäinen unelma synnytyksestä paremmassa kunnossa kuin hän itse oli ollut, oli mennyttä. Hänen oli selvästi tarkoitus olla nynnynvauva, puettuna joulutontun kaltaiseen mekkoon ja paksuihin vaippoihin. He olivat jopa laittaneet rusetin

hänen hiuksiinsa, ikään kuin muu ei olisi ollut tarpeeksi. Hän oli selvästi uupunut ja epätoivoinen. Sitten hänet synnytettiin joulukuusen alla viestin kanssa ilman mitään selitystä.

Osa hänestä toivoi yhä, että kyseessä oli juoni, että hänen isäntänsä armahtaisivat hänet. Vilkaisu ympärilleen muistutti häntä vaippakasasta ja suloisesta mutta julman näköisestä melasta hänen vieressään. Hän epäili, saisiko hänen palaavan aikuisuuteensa, ja vaippojen vaaleanpunaiset kuviot poistivat kaikki ajatukset ainakin miehekkyyden säilyttämisestä. Vilkaistuaan ympärilleen tarkemmin hän näki toisen käärityn laatikon, jossa oli lapun, jossa luki "Joulupukilta vauva-Alexille". Hän pelkäsi ajatellakaan, mitä laatikon sisällä oli.

Näin he siis aikoivat löytää hänet. Uupuneena, selkäsaunan saaneena, kipeänä, väsyneenä ja epämukavassa tilassa, mies vaipassa ja mekossa. Hän pidätteli kyyneleitä ja yritti säilyttää senkin arvokkuutensa, mikä hänellä oli. Hän sulki silmänsä ja yritti nukkua. Se ei enteily hyvää.

Alex oli taas hereillä. Tämä oli pahempaa. Tämä oli niin, niin paljon pahempaa.

Hänen vatsansa oli alkanut kurnia juuri kun hän oli nukahtamaisillaan. Se tuli nopeasti, selvästi jonkin ruokitun ruoan seurauksena ja selvästi hänen isäntiensä aikomuksena. Se ei ollut hyvä merkki.

Vain hetkiä oli kulunut, ennen kuin hän oli täyttänyt vaippansa reunoja myöten. Pitkien kuukausien harjoittelun ja syöttämisen yhdistelmä oli tehnyt hänestä avuttoman. Nyt hän rimpuili, entistä epämukavampana ja nöyryytetypmänä. Haju oli kuvottava, johon hän ei ollut koskaan tottunut. Mikä pahinta, ihottuma ja läimäysjäljet olivat tulehtuneet uudelleen, ja hän tarvitsi kaiken voimansa estääkseen itseään huutamasta.

Kuinka kauan siitä oli kulunut? Hän ei tiennyt. Tuntui

tunneilta, jopa päiviltä, ja oli yhä yhtä pimeää. Häntä oli ruokittu juuri ennen saapumista, mutta hän oli taas nälkäinen ja hänen vatsansa kurni. Häntä ei enää kiinnostanut, mitä hänen isäntänsä halusivat. Hän tiesi, ettei se tulisi olemaan hyvää. Kukaan ei pakottanut ketään tähän kaikkeen ollakseen kiltti, ja muuten hän valehteli itselleen. Hän kuitenkin tajusi, ettei sillä enää ollut väliä. Ei ollut väliä, halusivatko he imetellä häntä, siskotella häntä, esitellä häntä, nöyryyttää häntä, pakottaa hänet töihin, rangaista häntä... Hän halusi vain päästä köysistä irti. Hän tekisi mitä tahansa vaipanvaihdon vuoksi. Se lopulta painui hänen mieleensä, kaiken jälkeen ainoa asia, mitä hän halusi, oli tulla vaihdetuksi. Hän luopuisi kaikista arvokkuuden rippeistä epäröimättä. Hän ei enää välittänyt siitä, oliko hän aikuinen mies tai teeskentelikö hän sitä. Hän halusi isäntänsä. Äitinsä? Isänsä? Dominan? Omistajan? Mitä tahansa he halusivat, hän olisi heidän.

Lopulta hän asettui laatikkoon ja lopetti köysien kanssa taistelemisen. Sen sijaan hän reagoi tavalla, johon hänet oli opetettu, tavalla, joka oli iskenyt häneen kuukausien ajan, ja tavalla, jolla hän tiesi isäntiensä haluavan. Hän alkoi itkeä. Hänen silmänsä kostuivat ja hän voihki huutaen isäntiään pitämään hänestä huolta. Hän itki kuin vauva, joksi hän tiesi nyt itsensä.

Hänen uusi elämänsä oli vasta alussa.

***Jos pidit tästä kirjasta, tutustu koko luetteloon osoitteessa
www.abdiscovery.com.au***